

Daglejer, dér laa i en Lade og sov, vaagnede og kom løbende ud. Den vrede Husbond jog nu Drengen foran sig ned mod Indelukket, hvor Tyren stod. Da han kom derned, befalede han Drengen at gaa hen til Tyren; men han turde ikke. Tyren var nemlig noget vanskelig af sig, og den lille Kristian, saadan hedder Drengen, var ikke den eneste, som var bange for Tyren. Husbonden gav da Kristian et saadant Slag i Hovedet med sin ene Haand, at han tumlede langt hen ad Jorden. Da den stakkels Dreng havde rejst sig igen, kaldte hans Husbond ham hen til sig, hvorefter han lod et nyt Slag falde over Drengens Hoved, hvilket havde til Følge, at han igen faldt hen ad Jorden. Endnu et Par Gange trakterede han Drengen med kraftige Lussinger; saa gav han sig selv i Lag med at genne Tyren indenfor Hegnet, overladende Drengen til sig selv, denne bar kraftige Mærker af den Behandling, der var bleven ham til Del.

Saa vidt det vedkommende Blad der oppe. Der er en Mangel i Omtalen af denne Sag, og det en meget betydelig Mangel, nemlig den, at vedkommende Medarbejder ikke har talt med Husbonden, med den Mand, som her angribes og kritiseres. Denne Mand er ikke den eneste, der bør anklages. Han er efter min Opfattelse den mindst skyldige af de Parter, der have haft med denne Dreng at gøre. Nej, Ansvarer falder ikke væsentlig paa den Bondemand, som er en lille Gaardmand, der har slidt haardt i det fra Barn af. Han siger, da jeg taler med ham: „Det har været drøjt for mig selv, men jeg indrømmer, at jeg tog meget fast paa den Dreng, det gør jeg ogsaa paa mine egne Drengene.“ „Men hvordan har De faaet den Dreng?“ „Ja, jeg stod og manglede en Tjenestdreng, og saa var der en Kone i Høvling, som sagde til mig: De kan vist faa en fra Kristelig Forening i København, de have saa mange Københavnerdrengene.“ „Ja, det kunde maaske være rigtigt nok, men en saadan lille Københavnerdreng kan ikke magte det Arbejde; der er meget, der skal passes.“ Konen mente da, at han jo kunde skrive over og faa en stærk Dreng, men det vilde Manden ikke. Det gjorde saa vedkommende Kone, og saa kommer der en skønne Dag et Brev her

inde fra København med Meddelelse om, at om to Dage vilde der ankomme en lille 9-aarig Dreng til Bækmarksbro, og at han paa Brystet vilde have paaheftet Navnet paa den Mand, han skulde til, og Manden blev anmodet om at afhente ham. Han afhentede saa den lille Københavnergut, der forøvrigt er moderløs, og som ikke paa Grund af, at han har gjort noget galt, er bleven bragt bort fra Hjemmet. Den første Dag lod Bonden ham lege, men den næste Dag skulde han jo til at arbejde, og da han vilde med ud i Marken og følge bag efter Bonden med Hestene, sagde Bonden, at det kunde der ikke være Tale om, han skulde nu til at arbejde. Jeg spurgte Manden, hvornaar de plejede at staa op, han svarede, at de plejede jo at komme op ved Kl. 5—5½ Tiden. „Hvor længe skal han saa holde ud?“ „Ja, ved 7—8 Tiden holde vi jo op, men saa er der jo lidt Staldarbejde, saa det kan jo nok trække ud til Kl. 9 eller 9½.“ „Kunde det ikke ogsaa trække ud til Kl. 10?“ „Jo.“ „Eller til 10½?“ „Jo, til Tider; men hvad Herre Gud, Drengen gaar jo sammen med mine egne Børn ved Arbejdet, og jeg fik selv ikke mere end 5—6 Timers Hvile, da jeg var Dreng.“ Manden behandlede altsaa Drengen i Overensstemmelse med den Opdragelse, han selv havde faaet, da han var Dreng.

Men hvad der var betegnende, var, at Manden fortalte, at han havde faaet det Raad at tage haardt fat paa denne Dreng. Manden siger: „Den, der skrev til mig — det var en Mand ved Navn Axel Nielsen —, skriver saaledes: „Hermed sender jeg Dem en meget blød Dreng, som De maa tage med fast Haand“. Og han havde da ogsaa taget med fast Haand paa ham. Manden var saamaend ærlig nok til at tilstaa, at han ikke havde slaaet ham 3—4 Gange, men 6 Gange, og at han navnlig var bleven ked af det, at Drengen var bange for den omtalte Tyr. Nu skal det her indrømmes Manden, at der er en Fejl i Artiklen, det var nemlig ikke en Tyr, det var en Tyrekaly, men ganske vist en noget vild en. Han forsøgte flere Gange at faa Drengen til at jage den ind i Indelukket, men Drengen var ræd, og han vilde have denne Frygt jaget ud af ham.

Vi maa nu kræve af de Myndigheder,